

Я проросла корінчиком крізь грудку,
Коли в сади вертались солов'ї.
Тепер, коли сідає сонце в рутку,
Тягну до неба котики свої.

Я просто так: расту, бо народилась.
Мое ім'я — болотяна лоза.
Були дощі, на стежку похилилась.
Люблю людей, не пам'ятаю зла.

Стрункі дерева доростуть до неба.
А я — лиш трохи вища за траву.
Мене селянським кошикам на ребра
Дядьки зрізають. Хлопчаки не рвуть.

Бо я таки міцна собі, нівроку!
Сама расту, вкорінююсь сама.
Для всіх зима холодна та жорстока.
Мені — пори теплішої нема.

Свій гострий біль — надіями загою.
У бік ножа — слухняно перегнусь.
Я так чекаю, щоб прийшли за мною,
Щоб стала я колискою комусь...

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

